

MARDİN 4. AĞIR CEZA MAHKEMESİNE

Dosya No : 2017/5935

Savunmalarını Sunan : Ertuğrul Kürkcü

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin (TBMM) 20 Mayıs 2016'da kendisine karşı gerçekleştirdiği darbenin sonucu olarak mahkemenizin önündeyim.

TBMM, partim Halkların Demokratik Partisi (HDP) dışındaki üç partiye mensup 367 üyenin oylarıyla anayasanın milletvekili dokunulmazlığını güvence altına alan 83. Maddesi'nde “geçici bir değişiklik” gerçekleştirdi; milletvekillerinin, bu değişiklikten sonra da dokunulmazlıkları sürdüğü halde, bu değişiklik öncesinde işlendiği iddia edilen “suç”lardan ötürü milletvekilliği görevleri sürerken yargılanabilmeleri yolunu açtı. Böylelikle TBMM kendi üyelerinin çalışmalarını, kolluk gücünün, Cumhuriyet Savcılıklarının ve mahkemelerin vesayeti altına soktu. Başka bir ifadeyle yasama organı kendi elleriyle kendi egemenliğine son verdi. Bu Anayasa'nın kuvvetler ayrımı ilkesini ortadan kaldıran bir darbedir. Bütün sonuçları itibariyle gayri meşrudur.

Faşizme karşı TBMM'deki biricik meşru direniş odağı, halklarımızın özgürlük mücadelesinin öncü gücü olan partimizi siyaseten bertaraf etmek üzere girişilmiş olan bu darbenin başlıca saikiHDP'nin “Seni başkan yaptırmayacağız” sloganıyla girdiği 7 Haziran 2015 seçimlerinde dünyanın en antidemokratik seçim barajını yıkması, AKP'nin tek parti hükümeti ve Erdoğan'ın “Başkanlık” umudunu seçim sandıklarına gömerken halklarımızı kendi kaderinin sahibi kılmasıydı. Bu seçimleri bir “Başkanlık” referandumuna dönüştüren bizzat Cumhurbaşkanı Erdoğan'dı. Türkiye'ye meydan okuyan Erdoğan'a “Seni başkan yaptırmayacağız” sloganıyla verilen yanıt HDP'yi yakın tarihimizin en geniş demokrasi, emek ve barış blokunun ortak arzusunun tercümanı konumuna yükseltti. Partimizin ve Eş Genel Başkanlarımız ile milletvekillerimizin Saray'ın hedefi haline gelmesinin biricik nedeni buydu.

Ne yazık ki, 1 Kasım 2015 seçimleri sonrasında oluşan TBMM çoğunluğu, Kürt sorununa barışçı bir çözüm için süregiden müzakerelerin Erdoğan'ın buyruklarıyla sona erdirilmesi ve çatışmaların yeniden başlamasıyla birlikte ülkeye egemen olan güvenlikçi yaklaşıma teslim oldu. TBMM özel savaşın bir cephesi haline gelmeyi kabullendi. TBMM çoğunluğu özellikle HDP milletvekillerini yargı baskısı altına alma gayreti içinde yasama, yürütme ve yargı arasındaki “kuvvetler ayrılığı”na dayanan dengeyi yıktı. TBMM'yi yürütme ve yasama vesayeti altına sokarak diğer partilerden de yüz elli dolayında milletvekili için yargı yolunu açtı. Bugün karşınızda bulunuşumun biricik nedeni budur.

Partimizin, üyelerimizin seçimle gelinen görevlerde üst üste ikiden fazla kez bulunmalarına izin

vermeyen iç hukuku uyarınca, 24., -çok kısa süren 25.- ve 26. dönemlerde TBMM’de Mersin ve İzmir milletvekili olarak yer aldıktan sonra, yeniden milletvekili adayı olmadım ve milletvekilliği sıfatım 24 Haziran 2018’den sonra sona erdi. Bu nedenle, bütün bu dönemler içerisinde hakkımda düzenlenmiş fezlekelerden ötürü bugün mahkemeniz önünde bulunmamın ilk bakışta tartışılacak bir yanı olmadığı düşünülebilir. Ancak, şu anda suçlanmama dayanak teşkil eden iddianame, önünüze adli sürecin usule uygun ve olağan işleyişi sonucunda değil, yukarıda ifade ettiğim, 20 Mayıs 2016’da TBMM’de gerçekleştirilen Anayasa ve hukuk dışı Anayasa değişikliğinin bütün usul ve kuralları yukarıdan aşağı ihlal etmesiyle gerçekleşen zincirleme ihlaller sonucunda getirildiği için, bugün de, ilk düzenlendiği günkü gibi hukuken geçersiz olmaya devam ediyor.

Eş Genel Başkanlarımız ve milletvekillerimiz neden hapisteyse, neden yargılanıyorlarsa ben de o nedenle şimdi mahkemeniz önündeyim. Burada bulunuşumun nedeni yasadaki gerçek karşılığı ile “sanık” ya da “şüpheli” olmam değil, 2011-18 arasında HDP milletvekili olmam, ırkçılığa, sömürgeciliğe, faşizme, istibdada, mezhepçiliğe, kişi ve sülale egemenliğine karşı, eşitlik, özgürlük, adalet, demokrasi ve insan hakları için partimle birlikte mücadele vermemdir; bu mücadelenin halkta uyandırdığı sempati ve AKP-MHP iktidar Bloku'nda ve AKP Genel Başkanı'nda hâkimiyetin elden gittiğine ya da hiçbir zaman mutlak olarak tesis edilemeyecek olduğuna dair uyandırdığı derin kaygılardır.

Usulüne göre işleyen bir yargı süreci içinde bir anlam taşıması mümkün olan “şüpheli” veya “sanık” kavramları, bu doyanın derdest edildiği bütün süreç boyunca dokunulmazlık sahibi olan bir TBMM üyesi ve uluslararası dokunulmazlık sahibi bir AKPM üyesi için yok hükmündedir.

İnsan hakları, demokrasi ve hukukun üstünlüğü ilkelerinin şeklen bile var olduğu bir rejimde böylesi bir yargısal süreç sonunda mahkeme önüne çıkarılmış olmamam/olamamam gerekirdi. Bir milletvekilinin -istisnai olarak ağır cezalı bir suçla bağlantılı olarak suçüstü hükümleri uyarınca derdest edilmiş olmadıkça- hem parlamenter dokunulmazlık sahibi hem olması hem “şüpheli” ya da “sanık” olarak kovuşturmaya konu olmasına siyasi bağlamı itibarıyla bir istibdat rejiminde, bir faşist diktatörlükte rastlanabilir, ama demokratik bir rejimde her ikisi bir arada bulunamaz.

Prof. Kemal Gözler'in AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi Dergisi'nin Temmuz-Eylül 2001 sayısında yer alan makalesinde etraflıca açıkladığı gibi;

“Yasama dokunulmazlığının amacı, parlamento üyelerini iktidar tarafından tahrik edilebilecek keyfi, zamansız ve esassız ceza kovuşturmalarıyla, geçici bir süre için de olsa, yasama çalışmalarından alıkonulmasını önlemektir. Kural olarak, yasama dokunulmazlığı, parlamento üyesinin yasama çalışmalarına katılmasını engelleyebilecek nitelikte olan, hürriyetten mahrum edici tedbirlere, yani tutma, gözaltına alma, tutuklama, sorgulama, yargılama ve hapis cezasını infaz etme gibi işlemlere karşı güvence sağlar.”

20 Mayıs 2016'dan bu yana TBMM üyeleri bu bakımdan iki kategoriye ayrılmıştır. HDP milletvekillerinin dahil oldukları “güvencesizler” hiçbir Anayasal mesnet olmaksızın bu güvencelerden mahrum bırakılırken, Anayasa dışına çıkarak “yasama yetkisi” kullanan diğerleri bu milletvekillerinin eşit hakla temsil görevi yapmasını önlemekle iştigal etmektedir.

Bu sonuç sadece TBMM'yi ve onun bir üyesi olarak beni olumsuz etkilemekle kalmıyor. Mahkemeler de -örneğin, Mahkemenizin şimdi burada gerçekleştirmekle yükümlü kılındığı- bu tür yargılamalar dolayısıyla ister istemez hukukun temel ilkeleriyle bağdaştırılması olanaksız, herhangi bir yasa ile belirlenmemiş bir diktatoryal işleyişle eklemleniyorlar.

Esasen bu yargılamanın dayandırıldığı geçici anayasa değişikliği AKP ve MHP arasında kurulan ve bugün “Cumhur İttifakı” adı altında bir “rejim kolayyonu”na dönüştürülmüş olan iktidar bloğunun -parlamento aritmetiğinde mutlak iktidar denklemini imkansızlaştıran bir sabit, iktidarın “bekası” için başlıca engel olarak gördükleri- HDP milletvekillerini yargıyı araçlaştırarak en kısa yoldan tutuklamaya sevk edebilmek için icat edilmiş Anayasaya karşı bir hileden ibaretti.

Anayasa'nın 83. Maddesi'nde bu hileyle üretilen, meşruiyet ve hukukîlikten yoksun geçici değişiklik, milletvekilli dokunulmazlıklarını belli bir tarihe kadar TBMM'ye iletilmiş olan fezlekeler itibariyle kaldırıyor ama dokunulmazlıkları kaldırılmış milletvekillerini bu değişiklik gerçekleştiği anda yeniden dokunulmazlık sahibi kılıyordu. Böylece iktidar sahipleri sözüm ona hiçbir “ayrımcılık” yapmaksızın değişiklik tarihinde haklarındaki fezlekeler TBMM'ye ulaşmış bütün milletvekillerini Anayasa ve TBMM İç Tüzüğü'nde belirlenmiş hükümlerin etrafından dolaşarak bir anda ve topluca yargıya sevk ediyorlardı. Bu şekilde haklarında “katalog suçlar” dışında fezleke bulunmayan HDP milletvekillerine gözaltı, tutuklanma, yargılanma, mahkumiyet yolu ardına kadar açılırken kendi dokunulmazlıkların kaldırılması için oy da vermiş olsalar, çoğu hakkındaki fezlekeler seçim yasaklarını ihlal ya da kabahatler kanunu kapsamında olan AKP-MHP blokundaki diğer milletvekillerinin sanki hiçbir şey olmamışçasına dokunulmazlık güvencesinde kalmasını sağladıklarını varsayıyorlardı. Ancak bu varsayımın bir kusuru var: Kişiye özel yasa çıkartma yolu -henüz veya halâ- kapalı olduğu için HDP milletvekilleri -bu arada ben- de bu geçici anayasa değişikliğine “evet” diyen milletvekilleriyle birlikte kaçınılmaz olarak dokunulmazlık sahibi olmaya devam edegeldik. İmdi, bu dosyanın mahkeme önüne getirildiği tarihte dokunulmazlığı Anayasa güvencesi altında olan bir milletvekili olarak mahkemenizin CMK 176/2 Maddesi uyarınca talimat mahkemesine yazdığı “zorla getirme” uyarısı dolayısıyla karşınızdayım.

Gerçek yaşamda “geçmiş zamana yolculuk” olmadığına göre, bu mahkemede yanıt aranması gereken birinci soru şudur: Mahkemeniz en üst norm olan Anayasa kuralları gereğince dokunulmazlık sahibi, yani “tutulamaz, tutuklanamaz, sorguya çekilemez” bir milletvekili hakkında bir kovuşturmayı nasıl başlatacak, hangi yetkiyle ve nereden aldığı güçle yargılayacak ve

dokunulmazlık sahibi milletvekili hakkında zorla getirme kararının meşruiyetini neye dayandıracaktı? Bugün de neye dayandıracaktır?

Dahası, mahkemeniz, Anayasa'nın 90. Maddesi bağlamında “iç hukuka üstünlüğü” kayıt altına alınmış uluslararası antlaşma uyarınca yargılanması Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisi'nin (AKPM) iznini gerektiren bir AKPM üyesini yargılamaya nasıl başlayacaktır?

Görüldüğü gibi, bu geçici anayasa değişikliği sadece TBMM'nin egemenliğinin cisimleşmesi demek olan milletvekillerini yürütme ve yargı vesayeti altına düşürmekle kalmıyor öte yandan yargıyı meşruiyeti kendinden menkul bir yargılama süreciyle baş başa bırakıyor, kolluğu meşruiyeti tartışmalı emirleri yerine getirmeye icbar ediyor; böylece aralarındaki anayasal bağlantılar kopmuş olan bütün kurumlar ister istemez birbirlerinin yetki ve güç alanlarına girmeye ve hukukîlik ve meşruiyeti tartışmalı işlemlerle gelecekte hukukun yeniden egemen olacağı günlerde her biri başlı başına yargı konusu olacak uygulamaları gerçekleştirmeye başlıyorlar.

Bununla birlikte mahkemeniz halâ Anayasa'dan ve yasalardan aldığı güçle, TBMM'nin kendisine karşı gerçekleştirdiği bir darbenin ürünü olan; hak, hukuk ve adalet ile hiçbir şekilde bağdaştırılamayacak bu yargılamayı reddederek kendisini bu hukuksuzluğun burgacından çıkarabilir, Türkiye'de hala yargıdan adalet beklenebileceğine dair bir umudun habercisi de olabilir. Sizden, yukarıda anlattığım gerekçelerle bu davayı görmeyi reddetmenizi diliyorum. 24 Haziran 2018 tarihi itibarıyla milletvekilliği sıfatımın sona ermiş olması dahi, bu davanın hukuksuzlukla malul olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Geçersiz, mesnetsiz ve hukuksuz bir biçimde, usule aykırı olarak başlatılmış olan bir kovuşturma ile başlatılmış bir yargısal süreç, sırf yargılananın statüsü değiştiği için durduğu yerde hukukî geçerlik kazanmış olamaz. Usule aykırı olarak açılmış bir davanın hukuk sınırları içine çekilmesi ancak en başa dönülerek sağlanabilir. Bu iddianame bu açıdan reddedilmeliydi, hala da reddedilebilir ve reddedilmelidir.

Cumhuriyet Başsavcısı Tolgahan Öztoprak tarafından Mahkemeniz önüne getirilen iddianamenin bu bağlamda önemli tek yanı TBMM ve Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisi üyesi bir milletvekili ve Halkların Demokratik Kongresi Eş Sözcüsü olarak, Halkların Demokratik Partisi (HDP), Demokratik Toplum Kongresi (DTK) ve Demokratik Bölgeler Partisi (DBP) Eş Başkanlarıyla birlikte 18 Aralık 2015 günü Diyarbakır'da DTK Genel Merkezi'nde düzenlemiş olduğumuz basın toplantısında, 27 Aralık 2015 günü Diyarbakır'da toplanan DTK Olağanüstü Genel Kurulu'nda ve 27 Şubat 2016 günü Diyarbakır'ın Sur ilçesinde düzenlenen açık hava toplantısında yaptığım konuşmaların suç imal etme kastıyla bağlamından koparılıp, tahrif edilerek yargının TBMM'yi vesayet altına alarak savcılıklar eliyle araçsallaştırılmasına dair üç örnek vakayı tartışmaya imkân vermesidir.

Esasen Cumhuriyet Başsavcısı Tolgahan Öztoprak imzasıyla düzenlenen ve Emniyet'ten sevk

edilen fezlekelerin iddianameye dönüştürülmesinden ibaret olan kovuşturma sürecinde hiç bir usul hatası olmasaydı bile, önünüzdeki iddianame CMK'nin açık bir ihlali olarak görülmeliydi. CMK Madde 160/2'ye göre

“Cumhuriyet savcısı, maddî gerçeğin araştırılması ve adil bir yargılamanın yapılabilmesi için, emrindeki adli kolluk görevlileri marifetiyle, şüphelinin lehine ve aleyhine olan delilleri toplayarak muhafaza altına almakla ve şüphelinin haklarını korumakla yükümlüdür.”

Ne var ki, Savcılık, fezlekeye konu vakada benim bu konuşmaların yapıldığı tarihlerde BDP milletvekili olduğumu 2013'ten itibaren HDP Genel Başkanı olduğumu gerek TBMM'de gerekse TBMM dışındaki faaliyetimin BDP ve HDP program ve politikaları kapsamında gerçekleştiğini görmezden gelmiş, bütün iddianame boyunca etkinliklerimi ve konuşmalarımı TBMM'de temsil edilen, o gün de bugün de Türkiye siyasetinin üçüncü büyük gücü, bir yasal parti olan HDP'nin program ve politikalarıyla karşılaştırmak ve açıklamak yerine PKK amaç ve hedefleriyle özdeşleştirerek suç imal etmek kastıyla sözlerimi başka mecralardan yapılan değerlendirmeleri benimsiyormuşum gibi gösterecek şekilde tahrif etmiştir.

Ancak bundan da vahimi 25 Aralık 2012'de Nusaybin 'de yaptığım iddia edilen konuşmanın suçlu imal etmekte yetersiz kalabileceği kaygısıyla, olay tarihinden beş yıl sonra dosyaya emniyet tarafından bu konuşmayla hiçbir ilgisi olmayan sosyal medya hesaplarımdan alınan fotoğraflar eklenerek suçlamaya dayanak kazandırmaya çalışılmış olması; ve Savcılığın bunların altına imzasını koymaktan imtina etmemiş olmasıdır.

Gerçekte adalet peşinde koşan bir Cumhuriyet Baş Savcı Yardımcısından beklenen, bir HDP milletvekili olarak yaptığım konuşmaları önce HDP Programı, Tüzüğü ve Seçim Beyannameleriyle ilişkilendirmesi ve değerlendirmesi ardından bu konuşmaların TBMM faaliyeti kapsamında TBMM Genel Kurulu'nda ve TBMM Komisyonlarda yapılan konuşmaların tekrarı ya da devamı niteliğinde olup olmadığını araştırması olurdu.

Şahsen bana atfedilen “suçlar”ın kanıtı olarak ileri sürülen bir konuşma çözümünden ibaret “eylem”e ayrılan bir sayfa dışında önünüzdeki 18 sayfalık iddianamenin tamamı şunlardan oluşuyor:

1. KCK ve PKK iddianamelerinden kes-yapıştır usulüyle derlenen, benim görüşlerim ve siyasi tutumumla hangi bağlamda ilişkilendirildiği anlaşılmayan, bunun için bir gayret de gösterilmeyen, içinde “demokratik özerklik” ve “özyönetim” kavramları geçen PKK ve KCK açıklamalarının tekrarı.
2. Suç isnat edilen tarihten sonra, bu konuşmayla hiçbir ilgisi bulunmayan milletvekili olarak izlediğim etkinliklerden çektiğim fotoğraflar ve bu fotoğrafların alt yazılarının PKK üyeliği

kanıtı olarak tahrif edilmesi.

3. Konuşma çözümünün “suç kanıtı” haline getirilmesi için konuşma metni üzerinde yapılan işlemler.

Bu konuşmanın Nusaybin'de yapıldığı tarihte ben Halkların Demokratik Kongresi Eş Sözcüsü ve BDP milletvekiliyim. Halkların Demokratik Kongresi 15 Ekim 2011'de kuruluş kongresini gerçekleştirdiğinden beri Özyönetim ve Demokratik Özerklik kavramlarını politik program ve söyleminin köşe taşı olarak bütün belgelerinde açıkça ifade edegelmiştir. Gerek iddianameye konu edilen, gerekse TBMM Genel Kurulu ve Komisyonları dahil başka yerlerdeki kamuya açık konuşmalarda ve diğer faaliyetlerde dile getirdiğim görüşler bu kurumlarımızın kimliğinin bir parçası haline gelmiş ve şahsen inşasına katkıda bulunduğum düşüncelerdir. Örneğin Halkların Demokratik Kongresinin resmi web sayfasında yer alan Programı'nda **Yerinde ve Yerelde Yönetim, Demokratik Özerklik** başlığı altında HDK'nin tutumu hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde ifade edilmektedir:

“22. Kongremizin yerel demokrasi anlayışı, temsili demokrasiyi aşan doğrudan demokrasiye dayanır. Demokratikleşme halkların kendi kendini yönetmesiyle, **güçlü, demokratik ve özerk yerel ve bölgesel meclislerle** mümkündür. Kongremiz için yerel meclisler, gündelik yaşamı ilgilendiren kararların doğrudan demokrasi ile alınacağı ve uygulanacağı özyönetimlerdir.

“23. Kongremiz, yerel meclislerde toplumsal cinsiyet eşitliğini ve ekolojik toplum yaklaşımını savunur. Çocukların, emeklilerin ve yaşlıların kent yaşamına daha rahat katılabilecekleri önlemleri üretir. Engellilerin kent yaşamına katılmasının önündeki zorlukları ortadan kaldırmayı hedefler.

“24. Kongremiz, her tür kamusal hizmeti edinme; insanca yaşama; kültürel, ekonomik, sosyal, siyasal haklardan kırsal alanları da kapsayacak şekilde eşit olarak yararlanmak üzere yerellik hakkını savunur. Yerellerdeki dil, kültür, inanç ve ihtiyaç farklılıklarını gözeterek çoğulcu yaklaşımlar geliştirmek ve farklı toplumsal grupların birbirleriyle ilişkilmesini ve müzakeresini destekler. Halkı mağdur eden ranta dayalı kentsel dönüşüm politikalarını durdurarak, sosyal projelerle desteklenmiş yerinde dönüşüm modelleriyle insanca yaşanabilir kentler için mücadele eder.

“25. Kongremiz için merkezi vesayeti ortadan kaldırmak ve yetkinin yerele azami ölçüde devri için yerellerin kendilerini, topraklarını, bölgelerini ve kaynaklarını etkileyen gelişmeler üzerinde söz ve karar sahibi olmalarını sağlamak demokratik bir hedeftir. **Türkiye'nin tamamını kapsayacak şekilde, sosyal, siyasal, kültürel, ekolojik, ekonomik ve coğrafi nitelikler göz önüne alınarak, bölgelerin ve bölge meclislerinin oluşturulması**

bugünün ihtiyacıdır. Bölge meclisleri Türkiye'nin geneli için bir demokratik ve yerinden yönetim mekanizmasıdır. Bölge meclisleri, aynı zamanda günümüz dünyasında, yerinden ve demokratik yönetim ölçeğinin kültürel, ekolojik, ekonomik ve toplumsal yapılara uygun bir düzenleme çalışması ve yerleşim kademelenmesindeki ölçeğin yarattığı bir ihtiyaçtır. Bölgelerin bu kapsamda yerel ve demokratik yapılara sahip olması, eşitliğin, barışın ve özgürlüğün ülke düzeyinde güç kazanmasına, halklar arasındaki güvenin ve dayanışmanın artmasına da hizmet eder.” (<https://tinyurl.com/y8cmfw4e>)

Aynı şekilde HDK Tüzüğü de amaçları arasında özyönetim hakkını açıkça ifade etmektedir.

“j. (HDK) Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı, özgür ve demokratik birlikteliği ilkesi çerçevesinde, demokratik özerklik de dahil olmak üzere halkların ihtiyaç duyduğu çeşitli yönetim biçimlerinin tartışılması ve hayata geçirilmesi için mücadele geliştirmeyi (amaçlar).” (<https://tinyurl.com/yccjpn4>)

Bu tutumu ve buna dayalı siyasetleri dolayısıyla HDK ve aynı tezlerin takibini parlamenter düzlemde gerçekleştirmek amacıyla kurulmuş olan ve halen parlamentonun üçüncü büyük partisi olan HDP hakkında bugüne değin “özyönetim” ve “demokratik özerklik” hedeflerini takip ettikleri gerekçesiyle hiçbir kovuşturma söz konusu olmamış, Tüzük ve Programı Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığınca itiraz görmeksizin HDP Türkiye politik hayatının meşru bir parçası olarak 2014 yerel seçimlerinden bu yana gerçekleşen bütün seçimlere katılmış ve iktidar blokunun her türlü engellemelerine rağmen siyasî ve hukukî varlığını koruyagelmiştir. Ben de hem HDK eş sözcüsü olarak görev yaptığım 2011-2016 arasında hem Partimizin başında seçimleri yürüttüğümüz 2014 yerel seçimlerinde, Mersin ve İzmir milletvekili olarak siyasi faaliyet yürüttüğüm 2011-2018 arasında bu program ve politika ilkelerinin inşası, kavramsallaştırılması ve siyasal bir imkan olarak halkın değerlendirme ve uygulamasına sunulması için çaba gösterdim ve her yerde savunageldim. Türkiye için güç ve imkanların merkezden yerele aktarıldığı yeni bir yerel ve merkezi yönetim modeli istemek ve bunu politik mecralarda ifade etmek bir yasa ihlali ve çatışma kaynağı değil tam tersine bir çatışma çözümü imkanı olarak iş görebilirdi ve hala görebilir.

Benzer veya özdeş kavram ve fikirlerin PKK ve KCK tarafından ifade edilmiş olması, program ve politikaları arasında dillendirilmesi ise iddianamenin yaptığı şekilde bu kavramları ve modelleri kriminalize etmek için bir gerekçe olarak kullanılamaz. Bu, siyasi sebeplerle suç icat etmek için sağduyudan uzaklaşarak bahane peşinde koşmaktan ileri gitmez. Türkiye'de siyaset yürüten ve kitleler üzerinde nüfuz ve sempati kazanmak arzusunda olan bütün politik ve toplumsal hareketler, özellikle muhalefet güçleri halkın gündeminde yer alan meseleler ve talepler üzerinden kendilerine yol açmak isterler. Bu açıdan Türkiye'de “demokrasi”yi siyasi mücadelesinin baş sözü olarak bayrağına yazmamış, maksatlarını demokrasiyle gerçekleştirmemiş hiç bir politik güç veya akım

olmadığı tartışmadan varestedir. Ne var ki, iddianamenin mantığıyla, “KCK Sözleşmesi”nde “demokrasi”nin “demokratik yönetim”in bir amaç olarak benimsenmiş olmasından hareketle iktidar partilerinin suçlanması ne kadar anlamlıysa KCK ve PKK'nin kavramlar sözlüğünde yer aldığı için “özyönetim” ve “demokratik özerklik” kavramlarına kriminal anlamlar yüklenmesi de o kadar anlamlı olabilir. Daha ileri giderek denebilir ki, bu kavramların demokratik ve katılımcı içerikleri o kadar bağlayıcı ve kuşatıcıdır ki, sırf bu nitelikleriyle bu kavramlar onlara gerçekten sarılanları çatışmacı bir siyasetten çok katılımcı ve ortaklaşmacı bir siyasete yaklaştırmaya çok daha elverişlidirler. Dolayısıyla “özyönetim” ve “demokratik özerklik” taleplerinin BDP, HDK ve daha sonra HDP tarafından kuvvetle vurgulanması iddianamede ileri sürüldüğünün aksine Türkiye'de süregiden çatışmayı körüklemeye değil barışçı ve demokratik mücadelelerin önünün açılmasına katkıda bulunmuştur. HDP ve HDK'nin “2013-2015 arasındaki “çözüm süreci” döneminde artan etkinliği, HDP'ye yönelen teveccühün sistematik ve doğrusal bir biçimde yükselmesi, sadece Kürt halkı arasında değil Türkiye'nin her yerinde, her evinde, her sandığında oy sahibi olabilmesi ileri sürdüğü önerilerin kabul gördüğünün bir kanıtı sayılmalıydı. Sırf bu siyasi grafik bile ait olduğum düşünce ve siyaset çizgisinin çatışmacı bir doğrultu izlemediğine, demokratik özerklik ve özyönetim” kavramlarının bir çatışma potansiyelini değil bir ortaklaşma imkanını ifade ettiğine karine sayılmalıdır. Özetle “Demokratik Özerklik” ve “Özyönetim” kavramları BDP, HDK ve HDP'ye dışarıdan empoze edilmiş iğreti yaklaşımlar, yasalar ve Anayasa ile çatışma halinde, başka program ve politiklardan müdevver ödünç kavramlar değil, Türkiye'nin toplumsal ve demokratik bir dönüşümü için faal bir biçimde siyasete tercüme edilen ve parlamentoda, kamuoyunda, halk arasında, akademi ve medyada sürekli olarak dillendirilen, tartışılan ve karşılık bulan, içeriği her geçen gün ete kemiğe bürünen gerçek politik ilkelerdir.

Dosyaya sonradan eklenen benim @ekurkuHP Twitter hesabımdan kırılmış olan fotoğrafların suç kanıtı olarak kullanılması gayretleri, esasen suç üretmek için Savcılığa konuşma kaydının suç üretmeye yetmemesiyle ilgilidir. Ne var ki, bu fotoğraflar ve bunların başlıklarının suç kanıtı sayılabilmesi için o fotoğrafların benim sosyal medya hesabımda yayımlandığı tarihte Türkiye'de yayın yapan bütün gazetelerin ve televizyonların da kolektif bir suç işlediklerini kabul etmek gerekecektir.

Çünkü, bugün HDP Eş Genel Başkanı olan Sayın Pervin Buldan'ın görüldüğü fotoğraf 21 Mart 2013'te Diyarbakır Newroz Alanında Öcalan'ın bütün Türkiye ve dünya medyasıyla aynı anda yayınlanan “Barış ve Müzakere” çağrısının okunduğu an tarafımdan çekilmiş ve aynı anda yayınlanmıştır.

28 Aralık 2012'de “Roboskili gençler”in hesap soracağız bşalığıyla yayımlanan fotoğrafları, 34 masum insanın savaş uçaklarınca bombalanarak öldürülmesinin yol açtığı büyük facianın yansımasıdır

ve elbette hesabı sorulmalıyken, hala sorulamamıştır. Bu olay da bütün yurt ve dünya medyasının başlıklarından ve fotoğraflarından aylarca inmemiştir.

17 ve 18 Ocak 2013 tarihlerinde Diyarbakır ve Mersin'de çekilmiş fotoğraflar ve alt yazıları, Paris'te öldürülen üç Kürt kadın siyaset insanının cenaze törenlerinde tarafımdan çekilmiştir. Bu toplu cinayet İmralı'da başlamış olan “barış ve çözüm” müzakerelerini sabote etmek maksadıyla gerçekleştirilmiş, gene Tütkiye ve dünyada büyük bir infiale yol açmış ve cenazelerin Türkiye'de törenle kaldırılması devlet gözetiminde gerçekleşmişti. Diyarbakır'daki törenden sonra Mersin milletvekili olarak, Mersin'de toprağa verilen Leyla Şaylemez'in cenazesini de izledim ve fotoğrafladım ve yayınladım.

Bütün bu olayları Türkiye ve dünya basınıyla aynı anda ancak bir milletvekili olarak halkın arasından ve yakından izlemiş olmam bir “suç kanıtı” olamaz, olsa olsa vekillik görevimi layıkıyla yapma gayreti içinde olduğumun kanıtı olabilir. Savcılığın ilgilendiği şey suç imalatı olmasaydı, aynı sosyla medya hesaplarında yoksulların, topraksızların, kadınların, işçilerin gençlerin başlarına gelenlerle, üreticilerin sorunlarıyla da aynı mesafeden ilgilendiğimi tespit edebilir ve önüne getirielen bu saçma kanıtları çöpe atabilirdi.

Öyle anlaşılıyor ki, bütün bu zorlamaların ötesinde Savcılığın iddianamesinin Nusaybin'de yaptığım konuşmada üzerinde özellikle durduğu bölüm şudur:

“Şüphelinin, gerçekleştirdiği basın açıklamasının içeriğindeki özellikle **"kürdistan halkının başlamış olan isyanı söndürmek için değil bu isyanı sonuçlarına ulaştırmak kürt halkının kendi kendini yönettiği bir özerkliğin sağlanması yoluyla olacaktır bu fikir için kürt halkıyla beraber Türkiye'nin bütün ezilenleri mücadele edecektir"** şeklindeki beyanı ile de somut bir suçun işlenmesine yönelik teşvik ifadesi geçmemekte ise de (...)

Savcılığın kendi ifadesi önemlidir: Konuşmada “Somut bir suçun işlenmesine yönelik teşvik ifadesi geçmemektedir”, şu halde somut bir suçla ilişkilendirilmeyen suç ne olabilir? Öyle anlaşılıyor ki, bu konuşmada geçen “isyan” kavramı ağrıyan bir diş gibi sık sık Savcılığın dilinin ucuna gelmektedir.

Açıkça ifade etmem gerekirse, ben Türkiye'de on yıllardır süregiden çatışma ikliminin gerisinde yatan sebebin “terörizm” değil, Kürt halkının karşılanmayan talepleri ve çözülmeyen sorunları olduğunu ve bunların mutlaka silahlı biçimlere bürünmesi gerekmeyen bir isyan olduğu düşüncesindeyim. Bunu her zeminde bu arada TBMM'de de ifade ettim. Nusaybin'deki konuşmamda da aynı görüşleri halkınyanında durarak söylemiş olmamın Savcılığın ifade ettiği gibi “somut bir suç” olarak görülemeyeceğini tekrar ediyorum. Bu doğrultuda TBMM Komisyonları ve Genel Kurulu'nda yaptığım iki konuşmayı mahkemenize sunmak istiyorum. Birincisi TBMM İnsan

Haklarını İnceleme Komisyonu'nun 13 Şubat 2013'te “Terör ve Şiddet olayları kapsamında yaşama hakkı ihlallerinin incelenmesi amacıyla kurulan Alt Komisyonun raporu” görümleri sırasında yaptığım konuşma:

“BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, toplantımızı açıyorum. İlk söz, Sayın Ertuğrul Kürkcü'nün. Buyurun. ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Mersin) - Sayın Başkan, ister istemez tartışma sırasında yapılan kimi atıflar dolayısıyla bir cevap mecburiyeti doğdu. Birincisi, bu Ülker Hanım'ın sözleri. Tabii, ben Ülker Hanım ne zaman konuşsa aslında kendimi bir müzeyi ziyaret ediyormuş gibi hissediyorum, milliyetçiliğin tarih öncesi müzesi ama gene de edilen laflar edilmemiş sayılamaz. O nedenle, bu birincisi, isyan bahsi... Doğrusunu isterseniz, isyanın kendisi devlete herhangi bir biçimde isyancılar karşısında teröristlere göre daha müsamahakâr davranma sorumluluğu yüklemes. Bu ayrımın anlaşılmadığını ben düşünüyorum ama ister istemez bu fikirlerin uyanışı şununla ilgilidir: “İsyân” dediğiniz şeyin arkasında köklü sebepler vardır, buna dikkat çekmektir bizim söylediğimiz. Bu her ikisi bakımından devletin güvenlik sorumlulukları birbirinden farklı değil. O yüzden, biz kimseye “Şöyle yap, böyle yap.” demiyoruz. Meseleyi anlamak bakımından neyle yüz yüze kaldığımızı görmek. İmdi, buna karşılık hak aramanın “şöyle mi, böyle mi” olacağı şeklindeki itirazlar da yersiz çünkü eğer hak aramanın başka yolları olmuş olsaydı, bugüne kadar Türkiye kurulduğundan beri 30'a yakın isyanla karşı karşıya kalmış olmazdı. Belli ki kökte yatan bir sebep var. O yüzden “Kürt kardeşlerimizi çok severiz, onlarla zaten hep beraberiz.” Bu edebiyatın bir karşılığı olsa, Meclisin gündemine bizzat iktidar partisi Dersim isyanına karşı girilmiş bulunan kıtaların belgeleriyle, dosyalarıyla gelmez. Kendi kendini çürüten iddialar bunlar. O yüzden, bu bakımdan bir kere ne dediğimizin anlaşılması lazım. İkinci nokta “Bu memleketi 30 parçaya bölecekler.” rivayeti. Birincisi, bu memleketi şu ana kadar bölme yönünde en çok kendisine güç vehmedilen isyan gücü aslında memleketi bölmek değil, burada bir “ortak vatan, ortak yaşam, ortak ulus kurma” diye bir stratejiyle son beş yıldır tartışıyor, Hükûmetle görüşmeler yürütüyor. Dolayısıyla Türkiye'nin gündeminde “bölünme” diye bir şey olmadığı gibi, bizim savunageldiğimiz demokratik özerklik projesi de Türkiye'nin var olan sınırları içerisinde bölgesel yönetimler vasıtasıyla merkezî otoritenin gücünün ve yetkisinin toplumla, halkla paylaşılmasına yönelik bir düzenleme önerisidir. Tıpkı Türkiye'nin var olan vilayet sayısını ben ilkokul öğrencisiyken 67 olan sayısını 81'e çıktığında Türkiye nasıl bölünüp parçalanmış olmuyorsa, bu vilayetleri bölge idareleri altında toplama yönündeki öneriler dolayısıyla hiç parçalanmış olmaz. Bu tür tartışmaları hemen “ bölme, parçalama, memlekete ihanet, vatana karşı hıyanet” tezleriyle karşılamak doğrusu artık bu Meclis altında da bence müsamahayla karşılanacak şeyler değil. Her lafın karşısında bir “vatana hıyanet” lafıyla terbiye edilecek değiliz. Burası herkesin vatanı. Kimin ne kadar sadık olduğu da bahsi değildir. Eğer bu bahisten hareketle

tartışacaksa bütün bu emperyalizm korkulukları da bize sökmez. “Emperyalizm” dediğiniz şey NATO’dur, Amerika Birleşik Devletleri’yle ortaklıklardır, Batı’nın gelişmiş kapitalist ülkeleri ve onların menfaatleridir. Hem onlarla ortaklık güdeceksiniz, Avrupa Birliğine girmek isteyeceksiniz hem NATO şemsiyesi altında Türkiye’ye yeni füze bataryaları getireceksiniz, bütün bunları güden bir siyasetin içerisinde konuşacaksınız hem de kalkıp Türkiye’de yerel özerklik reformu teklif edenlere de hıyanetten söz edeceksiniz. Bu laflara karnımız tok. Bence bütün bu tartışma üslubu, tartışma stili son bulmalı ve ne dediğimizi anlamalıyız. Ben bu açıdan bu sözleri sahibine iade ediyorum. İkinci nokta da, Sayın Metiner’in sözlerinde ifadesini bulan iki şeye ilişkin bir düzeltme gereğidir. İmdi, bir hareket sosyalistlerin önderliğindedir diye kimi ulusal ya da toplumsal davaları gütmüyor olmak zorunda değil. Örneğin –geçen sefer de bu örneği vermiştim- Vietnam’da, Amerikan işgaline karşı Vietnam millî kurtuluşu için mücadelenin başını komünistler çekiyordu. Cezayir 28 ulusal kurtuluşunun başını sosyalistler çekti. Bu onları bir millî dava güdemez hâle getirmedir. O nedenle, milliyetçi olmadıkları için insanların büyük ulusal davalar için sözcü olamayacakları doğru sayılmaz. İkincisi, PKK’nin yönelişlerinde kabahati Apocu Türklere bulmak da bence çok olayın gerçekliğini aydınlatmaz çünkü bir elin parmakları kadardır binlerce insanın hayatının söz konusu olduğu yerde Türk kökenli, Türkçe konuşan, Türkiye Cumhuriyeti yurttaşlarının varlığı. Bunlar, genel olarak sempati duyulan davalara kendisini adamakla ilgili enternasyonalist yönelişlerdir, bir şey ifade etmez. Bunlar davanın karakteristiği hakkında bir fikir vermez. Ona bakarsanız Türklere Filistin davasında da çarpıştılar. Orada hayatlarını kaybeden pek çok Dev-Gençli var, İslami hareketten insanlar var. Bu, ona benzer, “Filistin davasını Türklere yönetiyor.” demeye benzer. Olayın kendi gerçekliği içerisinde görülmesi icap eder. Bu açıdan bence bu iki noktanın düzeltilmesine gerek var. Yani bu zahirî görüntülere bakarak isyanın sebepleri, mahiyeti ve önderliği hakkında bir fikir üretmek mümkün değil.” (<https://tinyurl.com/ya6aus34>)

Rapora sunduğum muhalefet şerhinde de isyan ve terörizm kavramları üzerinde uzun boylu durdum. Şerhten ilgili bir bölümü dikkatlerinize sunuyor ve bağlantısını da sonuna iliştiyorum.

“Oysa isyan tanımı sorunu tarihsel bir bağlam içinde anlamayı, yarattığı tahribatın mahiyetini çözümlenmeyi ve çözüm olanaklarını araştırmayı mümkün kılan bir kavramsallaştırma değildir. 1984’ten bu yana bu çatışmayla birinci elden muhatap olan Genelkurmay Başkanlarından Necdet Üruğ 1980’lerde çatışmanın “etnik boyut”una dikkat çekerek “Kürt Sorunu” ile “çatışma” arasındaki bağları kamunun dikkatine getirmiş, Doğan Güreş en büyük insani kayıpların verildiği 1990’lar ortalarında çatışmayı “düşük yoğunluklu çatışma” olarak nitelemiş, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel “29. Kürt isyanı”

değerlendirmesini yapmıştı. Görüldüğü gibi isyan ile Kürt Sorunu nitelemeleri ve her ikisi arasında bir illiyet kuran yaklaşım zorunlu olarak taraflı bir yaklaşım değil, çatışmanın mahiyetini aydınlatmaya yönelik bir yaklaşımdır. “İsyan” nitelemesi bir tür “ayaklanma bastırma” faaliyetine olduğu kadar bir tür “müzakere” faaliyetine de yol gösterebilir. Ancak rapor “terörizm” nitelemesine sıkı sıkıya bağlanarak, süregiden çatışmayı anlamlandırmaktan uzaklaşmaktadır.” (<https://tinyurl.com/ya9swa9p>).

Aıyn kavramı TBMM genel Kurulunda tartıştığım 4 Ocak 2012 tarihli oturum tutanağından bir bölümü de bilginize sunuyorum.

Kendi geleceğini, kendi istikbalini bir ayaklanmayı bastırma şerefinde gören zavallı güvenlik elemanlarının aklı bir hükûmetin aklı olabilir mi? Elindeki alet sadece çekiç olan, çekiçten başka hiçbir alet tanımayan gördüğü her sorunu çivi sanar ve onu çakarak çözebileceğini zanneder. Bir asker böyle düşünebilir, bir polis böyle düşünebilir, bir istihbaratçı böyle düşünebilir, peki bir politik heyet, bir hükûmet, bir Meclis böyle düşünebilir mi? Meclis böyle bakabilir mi? Buradaki üyelerin buraya gelip gelmemelerini tayin eden önlerine sandık koyduğunuz insanların davranışlarını çözebilmek bakımından, anlayabilmek bakımından onların kafasına çekiçle çivi çakma fikrini, onları bastırma, onları bastırarak yok etme fikrini, insanlara geleceklerini kurtarabilmeleri için oğulları ve kızlarını öldürmenin en iyi çare olduğunu anlatmanın yolunu arayanların aklı hükûmet aklı olabilir mi? Ne yazık ki, Başbakan ve onun yakın yardımcıları bir güvenlik kliğinin eline tutsak düşmüşlerdir. Onlarca yıl bunun karşısında söz söyleyip, bunun karşısında pozisyon almaya çalıştıktan sonra şimdi nihayet bir güvenlik kliğinin elindedirler. Onların gösterdiği yoldan ayrılamamaktadırlar. Genelkurmay Başkanını sorguya çekmek aklına gelmemektedir Başbakanın. Genelkurmay Başkanının yaptığı açıklamayı bize inandırmaya çalışmaktadır, inanmayana da hakaretin bini bir paradır. Bütün hakaretlerin hepsini iade ediyorum buradan, hepsini, hepsini, hepsini. (BDP sıralarından alkışlar) Biz hakaret edilecek hiçbir şey yapmadık, derdimizi edeplice söyledik. Yas içinde olan insanların dilini acılaştırmadan kullanmaya çalıştık, sorunu ortaya koymaya çalıştık ama karşı karşıya kaldığımız şey; ağzını açtığı zaman tuvaletten başlayan bir Başbakan suretidir. Buna layık mısınız arkadaşlar? Bu Meclis işini gördürmek için böyle bir heyet mi seçmiştir? Bu mudur Türkiye’ye layık olan? Bu mudur kendi geleceğimizi kurtaracağımız, kendi halkımıza hizmet edeceğimiz ekibin dili? Böyle mi konuşulacaktır, böyle mi dinleyecektir insanlar birbirlerini? Asıl meselemiz budur, yoksa TOKİ’nin şu yasası geçmiş, bu yasası geçmiş, nasıl olsa geçer, nasıl olsa bunlar yapılır çünkü burası zaten hükûmetten gelen kanunların onaylandığı bir yer değil mi? Ama silkinip, kendimize gelip, bu memleketin geleceği bize emanet edildi, bize bırakıldı, bunun içerisinden çıkabilmek için bir anlaşma yolu, bir çözüm yolu bulabilir miyiz diye

birbirimizi dinlemenin bir çaresi yok mu? Bunun yolu açılmaz mı? Partiler bu bakımdan birbirlerini dinleyemezler mi? Hakaret mi dinlemek zorundayız sabahtan akşama kadar ölen insanların hesabını sorduğumuz için sevgili arkadaşlar? 35 insan, asla orantılı olduğu söylenemeyecek bir biçimde bırakın köylü olmasını, kaçakçı olmasını ya da olmamasını, tatalım ki isyancı, tatalım ki gerilla, tatalım ki kalaşnikoflarıyla sınırı geçiyor, bunu yapmak için, onları önlemek için...

MUHYETTİN AKSAK (Erzurum) – “Terörist” bile diyemiyorsun!

ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Devamla) – Ben “terörist” demiyorum, demek zorunda da değilim. Mecbur muyum sizin dilinizle konuşmaya?

MUHYETTİN AKSAK (Erzurum) – İşte, nereden emir, nereden talimat aldığın ortaya çıkıyor.

ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Devamla) – Ben senin dilini dinliyorum, sen de benim dilimi dinleyeceksin, burada herkes aynı lisanı konuşmayacak.

HASİP KAPLAN (Şırnak) – Tuvalet ağzını bırakın.

BAŞKAN – Lütfen karşılıklı konuşmayalım.

Meclise hitap edin siz de.

ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Devamla) – Herkesin aynı lisanı konuştuğu yerde demokrasiden söz edemezsin. Benim dilimi de öğreneceksin. Ben “terörist” demiyorum...

MUHYETTİN AKSAK (Erzurum) – Senin dilini ne öğreneceğim ben!

ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Devamla) – Sen öğreneceksin. Her şeyi öğreneceksiniz, herkes herkesten öğrenecek. Öğreneceksin.

BAŞKAN – Lütfen karşılıklı konuşmayalım.

HASİP KAPLAN (Şırnak) – Sayın Başkan, müdahale etsenize.

BAŞKAN – Ediyorum iki tarafa da, siz de susun, onlar da sussun lütfen.

Sayın Kürkcü, devam edin efendim.

ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Devamla) – Bir şeyi anlamamanın ilk yolu onu adlandırmaktır, nasıl adlandırırsan öyle anlarsın. “Terörist” dediğin için anlamıyorsun ne olduğunu, “isyancı” dediğin zaman ne olduğunu anlayabilirsin. (BDP sıralarından alkışlar) Türkiye’yi yönetenler, zamanında bu kadar güvenlik doktrinlerine saplanmadıkları zaman aslında bunun bir isyan olduğunu kaç kere söylediler. Ne oldu da, son beş yılda mı “terörizm” oldu bunun adı? Türkiye’de hepimizin anlayarak çözmek zorunda olduğumuz bir sosyal, iktisadi, kültürel, hatta diplomatik bir mesele var.

(Mikrofon otomatik cihaz tarafından kapatıldı)

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Kürkcü.

ERTUĞRUL KÜRKCÜ (Devamla) – Osmanlı topraklarında yaşarken kendi ülkelerinde bir arada yaşayan insanlar bir anda dörde bölününce şimdi kaçakçı oldular öyle mi! Onlar ne kaçakçı ne isyancı. (<https://tinyurl.com/ybkhhst>)

Bu kayıtlardan da anlaşılacağı gibi henüz Nusaybin'deki konuşma yapılmadan önce bile ve daha sonra da aynı konular aynı bağlam ve ifadelerle TBMM'de dile getirilmişse Savcılığın yapması gereken bu konuşmalar hakkında Anayasa'nın 83. Maddesi uyarınca mutlak yasama sorumsuzluğu kapsamında olduğunu görerek kovuşturmayaya yer olmadığı kararını vermekten başka bir şey olamazdı. Ama savcılık ne yazık ki, yasanın kendisine verdiği sanığın lehine kanıtları da toplama yükümlülüklerini taşımaktan uzak bir suçlama kaleme almakla yetinmiş ve kendi yapması gerekenleri bize bırakmıştır.

Öte yandan bilinmesi gerekir ki, milletvekilleri kamu görevlileridir. Kamu görevlileri kamusal faaliyetin yürütülmesine atama veya seçilme yoluyla ya da herhangi bir surette sürekli, süreli veya geçici olarak katılan kişilerdir. Milletvekillerinin yaptıkları işler için kimse tarafından bu göreve tayin edilmiş olmaları gerekmez, milletin seçilmiş temsilcileri olarak kendilerini bir olayı ya da durumu araştırmakla görevli saymalarını bu konuda beyanda bulunmalarını kısıtlayan hiçbir müeyyide yoktur. Dolayısıyla yargı olayı araştırırken milletvekilinin eylem, söz ve davranışlarının öteki kamu görevlilerine tanınmış olan genişlik içinde gerçekleşmekte olduğunu göz önünde tutmalıdır. Bu bakımdan esasen Diyarbakır'da yaptığım konuşmaların emniyet görevlilerince “suç kastı” varsayımıyla kayıt altına alınması ve hakkında fezleke düzenlenmesi dahi Savcılıkça milletvekilliği görevinin yerine getirilmesine yönelik dolaysız bir baskı olarak görülmeliydi. Savcılık, meşru zeminlerde, meşru kurtumlar içinden, meşru temsil ve siyasal faaliyet işlevini icra etmekte olan, bir nümayişte bulunmayan, savcılığın da teyit ettiği gibi kimseyi suça teşvik etmeyen, nefret söyleminde bulunmayan, bu yönde bir ihbara dahi konu olmayan bir milletvekilinin konuşmalarından “delil elde etme” çabalarının siyasi parti faaliyetinin özgürce gerçekleşmesine yönelik bir baskı olduğunu tespit ederek, görevi gereğince haklarının korunması yönünden değerlendirmeli ve mahkemeniz karşısına böyle bir iddianame ile çıkmalıydı.

Son olarak Savcılığın, benim Nusaybin'deki konuşmamdan sonra ilçedeki “terör olaylarında” büyük bir artış gerçekleştiğine ilişkin iddiasının ise bizzat suç kanıtı olarak iddianameye eklediği Sayın Pervin Buldan'ın fotoğrafının çekildiği 21 Mart 2013 Newroz'unda hükümetin bilgisi ve onayıyla ilan edilen “barış ve çözüm” deklarasyonu ile çürütüldüğünü not etmekle yetiniyorum.

Bu haliyle iddianame ileri sürdüğü iddialarının hiçbirini gerçek olgulara ve illiyet bağlarına dayanarak kanıtlama kabiliyetinde olmadığı gibi, delil olarak ileri sürdüğü kayıtların kanuniliği, meşruluğu, sahilliği de tartışmalıdır. Esasen bu iddianame ile TBMM üyesi bir milletvekili olarak

temsil ile görevi ve yetkili olduğum üyelerimizle yerelde ve yerinde yaptığım çalışmalardan ötürü yargılanmam girişimi, milletvekilleri dokunulmazlığını hedef almaktan ve halkın yaşam ve özgürlük haklarını ihlali alışkanlık haline getirmiş kimi görevlileri cesaretlendirmekten, onlara cezasızlık vaat etmekten başka bir sonuç vermeyecektir.

Kaldı ki, bu iddianame bağlamında yaptığım ileri sürülen konuşmayla aynı mahiyet ve kapsamda hatta aynı sözcükleri tekrar ederek yaptığım daha bir dizi konuşma TBMM tutanaklarında mevcuttur. Savcılığın kanıt olarak ileri sürdüğü konuşma kayıtlarının sahilliği ve kanuniliğinin değerlendirilmesine bağlı olarak bu konuşmaları da kanıt olarak Savcılığa sunmuştuk, eğer dosyaya alınmamışsa Mahkemenize de sunacağım. Mahkemenizin Anayasa'nın hala geçerli olan 83. Maddesini dikkate alacağından kuşku duymuyorum: “Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri, Meclis çalışmalarındaki oy ve sözlerinden, Mecliste ileri sürdükleri düşüncelerden, o oturumdaki Başkanlık Divanının teklifi üzerine Meclisce başka bir karar alınmadıkça bunları Meclis dışında tekrarlamak ve açığa vurmaktan sorumlu tutulamazlar.”

Bir HDP milletvekili, HDK Eş Sözcüsü ve HDP Onursal Başkanı olarak Nusaybin'de yapmış olduğum konuşmadan, üyelerimiz ve seçmenlerimize hitap etmemden suç üretilmesi girişiminin, yargının araştırılması bağlamında çıplak bir örnek olmak dışında hukukla bir ilgisini kuramıyorum.

Benim bağlı olduğum bir partim var. Siyasi çizgim apaçık, kamuoyunun gözleri önünde yaşıyor ve siyaset yapıyorum. Savcılık benim siyasal faaliyetimi değerlendirmek yerine bu siyaseti başka ve kolayca kriminalize edebileceği düşüncesine sahip olduğu başka bir siyasete benzetmek için beyhude bir çabayla partimin hasmı olan iktidar partisinin talimatları doğrultusunda hiçbir kanıtı bile gerek görmeksizin sahilliği ispata muhtaç konuşmalara dayanarak beni “terör örgütü üyeliği” ve propagandası”yla suçlarken, bir savcının yapamayacağı iki şeyi birden yapıyor: Birincisi, önüne gelen masa başında başka iddianamelerden kesilip yapııştırarak oluşturulmuş fezlekenin üzerine iddianame yazarak “terör örgütü” kovuşturmasını çok hafife aldığı; ikincisi, TBMM'de halkı temsil eden bir milletvekilini suçlamadan önce CMK Madde 160/2'ye göre yapması gereken hiçbir şeyi yapmayarak, lehimdeki delilleri toplamadığı gibi haklarımı da korumayarak TBMM'ye saygı duymadığını itiraf etmiş oluyor.

Bütün bu nedenlerle, mahkemenizin esasa girmeden, usule aykırı olarak önüne getirilmiş bu iddianameyi iade etmesini, eğer bu yola gitmeyecekse derhal beraat kararı vererek davayı sonuçlandırmasını talep ediyorum.

Saygılarımla.

Ertuğrul KÜRKCÜ

